

5

Synové a dcery, bratři a sestry církve pražské, drahý lide československý!

V této pro naši vlast smutné ale i veliké hodině poslyšte i můj hlas, pokorný a slabý, při tom ale plný bolesti a lásky. Je to hlas vašeho starého arcibiskupa pražského, kardinála Josefa Berana, který k vám mluví z Říma. Zatím mi, bohužel, není možno přijít k vám a po tolika letech odloučení se s vámi opět setkat osobně, jak by bylo mým přáním. Svým srdcem jsem ale u vás, a cítím spolu s vámi jako otec a jako občan naší krásné a požehnané vlasti utrpení, které ji skličuje a které ji v bolu a naději tříbí k velikosti a jednotě. Spolu s vámi truchlím nad tragickou smrtí Jana Palacha a ostatních, kteří zemřeli podobnou smrtí jako on, skláním se před jejich hrdinstvím, i když nemohu schválit jejich zoufalý čin. Zabít se není nikdy lidské. To at nikdo neopakuje. Zato ale at mají všichni před očima veliký ideál, pro který oni obětovali svůj mladý život. Tento jejich ideál je v jádru dobrý a šlechetný, dát život jednoho za blaho všech; byla to láska k naší vlasti, touha po její svobodě, byl to úmysl vyburcovat její mravní síly, byla to snaha zajistit mu pokrok a mír.

Tento zářný ideál je jako prapor, který se předává z ruky do ruky. Ten si musí přivlastnit každý z Vás, pro ten musíme všichni žít, společně, v klidu a s důvěrou.

Mám za to, že tu začíná nové období našeho národního života. Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil také své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom myslili na minulost. Nemařme své duchovní síly nevražením, nýbrž soustředujme je ve vzájemné svornosti na práci, na službu bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Buďme národem dobrým a statečným. Otevřme mladým cestu k naději!

Snad se zeptáte, jakým právem mohu takto mluvit já, který žiji daleko od Vás. Odpovídám vám: mohu tak mluvit, protože je to moje povinnost. Jsem přesvědčen Kristova pověření váš učitel, váš vůdce, váš přítel, váš otec. Musím tak mluvit, protože věřím. Má víra je mé světlo. Mé ruce zvedají toto světlo před vaše oči, aby vás volalo, aby vás vedlo, aby vás pozdravovalo.

Kdyby snad byla tato slova posledním projevem mé věrnosti a mé lásky k Vám, kdyby mi nebylo dopřáno, jak stále doufám, ještě vás uvidět, považujte je za můj odkaz. Neodmítejte ho, nezapomínejte na něj!

Vzhůru srdce, synové a dcery, bratři a sestry! Vzhůru srdce! In silentio et spe erit fortitudo vestra- v tichosti a naději bude vaše síla. Ze srdce vám všem otcovsky žehnám ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. AMEN !